Glo. ordi.

Abacuk amplexãs q̃ vel ex eo q amabil' fuit dñi: vocat amplexatio: vel q ĩ certamẽ cũ deo ↄgredit amplexant'.i.luctãtis ſortit vocabulũ. Null⁹ ei tã audaci voce deũ auſus ẽ ad diſceptationẽ iuſticie puocare: cur in reb⁹ hũanis ⁊ mũdi iſti⁹ põpa tanta verſat iniq̃tas. Hic in pncipio voluminis ſui deſcribit diabolũ cũ mẽbris ſuis.ĩ fine vero pnũciat aduentũ: paſſioneq; dñi ſaluatoꝛiſ. Nã ↄ q̃ alio q̃ de xp̃i aduentu q̃ futur⁹ erat intelligitur. h. dicere.ſ. Et rñdit dñs ad me ⁊ dixit mihi: Scribe viſa apte ĩ buxo.i.tabula buxea. vt aſſeq̃t q̃ elegit ea: q2 adhuc viſio differtur ad tp̃s: ⁊ oꝛiet in fine et nõ in vacuũ. Si tardauer' ſuſtine eũ: q2 veniẽs veniet ⁊ ñ moꝛabit. De paſſiõe aũt ĩ cantico cui niſi dño dicit:

3.a Dñe audiui auditionẽ tuaʒ ⁊ timui. Dñe ↄſideraui opa tua ⁊ expaui. Quid eĩ h̃ eſt niſi p̄cognite noue ac repẽtie ſalut' ĩeffabil' hoĩʒ admiratio? In medio duũ aĩaliũ cog̃ſcer'. Quid ẽ: niſi aut in medio duoꝝ teſtõꝝ aut duoꝝ latronũ: aut ĩ medio moyſi et helie cũ illo in mõte ꝑmocinãtiũ. Duʒ appropinq̃nt ãni cog̃ſcẽs in aduẽtu tp̃is oñder'. Nꝛ ãt dic cornua ĩ manib⁹ eius: q̃d eſt niſi tropheũ cruc'? Uocabulũ ſaluatoꝛis h̃ ꝓpheta ꝓprie ponit dicẽs:

3.b Ego ãt in dño gaudebo ⁊ exultabo in deo ieſu meo: qd ẽ nobis amicũ ⁊ dulce noĩare ⁊ omĩb⁹ p̄dicare.

Modus agẽdi tal'. Primo oñdit cui⁹ ſit hec ꝓphetia: deinde ꝓph̃a ex pſona ppl'i impatiẽt' ↄq̃rit cõtra deũ: q2 pmittit ſe opprimi ab eis q̃ ſũt iniquioꝛes q̃ ipe. Unõ poſtea ſeq̃t rñſio dñi dicent': non ſolũ hanc iniq̃tatẽ a chaldeis iudeis inferri: ſʒ ⁊ oĩb⁹ natiõib⁹ ĩ circhitu: ⁊ chaldeos tante potẽtie tandẽ ruituroſ. Et q2 totũ videt ꝓpheta diuino ⁊ iuſto puẽire iudicio: blãdiẽdo rñdet totũ fieri iuſte. Inde q2 iterũ petit a dño cur illud fiat: min⁹ iniuſtũ premi a mag' ĩiuſto: oñdit ei dñſ iniq̃tatẽ nabucho. ⁊ alioꝝ vl' ipi⁹ diaboli nõ eẽ ↄſumẽdã donec veniat xp̃s: ⁊ ſic ꝓphetat de aduẽtu dñi: oñdẽs ex fide ei⁹ eſſe iuſticiã ⁊ ſalutẽ. Deinde ſuppõit de deſtructione chaldeoꝝ. Deinde ꝓperat general'r omĩb⁹ idolatr'. Ad vltimuʒ q2 temerarie locut⁹ fuerat ↄ dñm: rogat

veniã

Prologus

propheta͂ ſcribit que ventura cognoſcit.
Interim ſm litterã cauſat aduerſus deũ a
ꝓpheta: cur nabuchodonoſoꝛ tẽplũ dei b
vaſtet ⁊ iudã: cur hierl'm quondam vrbs
dñi deſtruatur: quare clamet populus ⁊
non audiatur: vociferetur ad dñm op/
preſſus: a chaldeis ⁊ nõ ſaluet: quare etiã
ipſe propheta vel ppl's ex pſona cuius lo
quitur ad hoc vixerit: ⁊ hucuſq; pductus
ſit: vt iniquitatẽ hoſtiũ ⁊ ſuũ viderit labo
rem: cur iniuſticia preualeat aduerſuʒ ſe?
Et hec dicit pre mentis anguſtia: neſciẽs c
aurum in igne conflari† ⁊ tres pueros de d e
camino puriores exiſſe q̃ intrauerãt. Sʒ
⁊ hoc generaliter accipere poſſum⁹: q ex
pſona humane impatientie loquatur: vt
in querulaʒ vocem ⁊ plenã doloris erum
pat dicens: †Quare reſpicis contempto/
res: ⁊ taces ↄculcante impio iuſtioreꝫ ſe?
Hec aũt loquit neſciẽs iudicia dei inueſti/ f
gabilia† ⁊ pfundũ diuitiaꝝ ſapiẽtie ⁊ ſci/
entie eius: q nõ ita videat videlicʒ hõ vt g
de⁹. Homo tñ pſentia reſpicit: de⁹ futura
⁊ eterna cognoſcit. Et quomõ ſi egrotãs h
⁊ eſtuans febrib⁹: aquã frigidã poſtulet:
⁊ dicat ad medicuʒ. Uim patioꝛ: crucioꝛ
vroꝛ: exanioꝛ: vſq; quo medice clamabo:
⁊ exaudies? Et reſpondeat ei ſapientiſſi/
mus ⁊ clementiſſimus medicus: ſcio quo
tempore debeam qd poſtulas dare. Non
miſereoꝛ modo: q2 miſericordia iſta cru/
delitas eſt: ⁊ volũtas tua contra te petit.
Ita ⁊ de⁹ noſter ſciens clemẽtie ſue pon i
dera atq; menſuras interdum non exau/ k
dit clamantẽ: vt eũ probet ⁊ magis eum
prouocet ad rogandũ: ⁊ quaſi igne exco/
ctum iuſtiorẽ ⁊ puriorẽ faciat† Qd intelli
gens apl's ſm id qd miſericordiã eſt cõſe/ l
cut⁹ a dño ait: †Sed nõ deficim⁹.† Et be/ m n
nedicimus dñm in oĩ tpe† Et ſcit q q̃ pſe/ o
uerauerit vſq; ĩ finẽ hic ſaluus erit: ⁊ glo p
riatur in labore ⁊ dolore. Et cũ hieremia q
dicit: †Tribulationẽ ⁊ miſeriã inuocabo:
vt quomodo alius inuocat deuʒ: ſic ſan/ r s
ctus vir et bellatoꝛ inuictus ad exercen/ t v
dũ ſe ⁊ pbandũ tribulationẽ ⁊ miſeriam x y
inuenire deſiderat. Finit prologus.

Incipit argumentum.

Abacuk luctatoꝛ fortis ⁊ rigidus ſtat ſup cuſtodiã ſuã: et figit gradũ ſup munitioneʒ: vt chriſtũ in cruce cõtemplet et dicat: Operuit celos glia ei⁹: ⁊ laudiſ ei⁹ plena eſt terra. Splendoꝛ ei⁹ vt lux erit: cornua in manib⁹ ei⁹. Ibi abſcondita eſt fortitudo eius. Finit argumentũ.

Nico. de lyra

ge maioꝛes: ⁊ tandem ipm nabuchodonoſoꝛ periturũ: ⁊ ideo a murmure cõuerſus eſt ad preces. a Interim ſm litteram ⁊c. Quia.ſ. eodem prologo videbatur ꝓphetia q̃ſi de blaſphemia inculpari. vbi dicit: Uides q̃ temeraria vox ſit ⁊c. hic ſubdit ipius excuſatio: et tangunt hic tria. Primo eni ponunt verba ꝓphetie quib⁹ dicit: turbari aduerſus dominũ vnde culpabil' videbat. Scdo tangitur locutionis cauſa vel ratio vnde excuſabilis iudicat. ibi: Et hec dicit p̄ mentis vel p̄ mente anguſtia ⁊c. Tertio dicit q generaliter ex pſona humane impatientie loquebat. ibi: Sed ⁊ hoc generaliter accipe ⁊c. Dicit ergo: Interim.i. inter alia que dicunt in prologo iſto.

b Cauſat aduerſum deũ propheta: cur nabuchodonoſoꝛ. iiij. Reg'. xxv. † Dañ.3.b

c Neſciens aurum. ergo nõ fuit ꝓpheta. Reſpondeo: ipſe bene ſciebat: ſed hoc dicit in pſona populi. d In igne probari: Eccle. ij. In igne ꝓbatur aurum ⁊ argentũ. homĩes vero receptibiles in camino humiliationis: Job. xxviij. Auro locus eſt in quo conflatur. e Et tres pueros. Dañ. iij. f Inueſtigabilia. Roma. xj. O altitudo ⁊c. g Nꝛ non ita videt deus. j. Reg'. xvj. Nõ iuxta intuitum homĩs ego iudico. homo enim videt ea que parent: dñs autẽ intuet coꝛ. †Abac.1.b † Ro.11.b

h Et quõ ſi egrotans. Hic oſtendit q ꝓpheta non debebat turbari aduerſus dñm ſi nõ audiebat clamoꝛes oppreſſoꝝ: quia nõ erant exaudiendi. qd pꝛio oſtendit p ſimilitudinem ſumptam a prudenti medico. ſcdo hoc confirmat p auctoꝛitatem. ibi: Qd intelligens littera ſatis patet. i Sciens clementie ſue pondera. ſm q oꝛdinat in finem. k Atq; menſuras. ſm q modo debito oꝛdinat.

l Scdm id qd miſericoꝛdiã ↄſecut⁹ eſt. j. Timot'. j. D. Ideo miſericoꝛdiã conſecutus ſum vt in me primo oñderet chriſtus ieſus omnem patientiam ad infoꝛmationem eoꝛum qui credituri ſunt illi in vitã eternam. m Sed non deficimus. ij. Coꝛinth. iiij. A. n Et benedicim⁹ deum oĩni tempoꝛe. ij. Coꝛinth. j. A. Benedictus deus ⁊c. Pſal. Benedicat dominum in omni tempoꝛe. Tobie. iiij. Omni tempoꝛe benedic deum. o Qui perſeuerauerit. Matth. x. C. p Et gloriatur in laboꝛe et doloꝛe. ij. Coꝛinth. xij. Libenter gloꝛiaboꝛ in infirmitatib⁹ meis. q Et cum Hieremia dicit. Hiere. xx. vbi nos habemus: Jam olim loquoꝛ vociferans: iniquitatem ⁊ vaſtitatẽ clamito. dicit Gloſa Hiero. que ſic incipit: A xx. quia amaro verbo modo ridebo p̄uaricationem: ⁊ miſeriam inuocabo. †1.Tio.1.b †2.Co.4.a †Ps.33. † Mat.10.c et.24.b

r Et quomodo alius.ſ. puſillanimis et carnalis. s Inuocat deum. vt a preſentibus tribulationibus eũ eruat ⁊ imminentes repellat. t Sic ſanct⁹ vir ⁊ bellatoꝛ inuict⁹. ſicut Hieremias ⁊ Paulus qui dicebat ad Rom. viij. H. Quis nos ſeparabit a charitate chriſti: tribulatio an anguſtia ⁊c. v Ad exercẽduʒ ſe. quantum ad ſuſtinentiam.

x Et probandum. quantum ad ↄſtantiam. y Tribulationem et miſeriam inuenire deſiderat: Job. vj. Hec ſit mihi ↄſolatio vt affligens me doloꝛe nõ parcat. Pſal. Ego in flagella parat⁹ ſum ⁊c.

Finit qualiſcũq; expoſitio hui⁹ prologi.